

ЧАСОПІСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
кромі днів по
неділях і святах.

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зл.

БУКОВИНА

Старі й молоді Волохи.

(На тобі, небоже, що мені не гоже!)

Германштадська волоська Tribuna займає ся від довшого часу політичними відносинами на Буковині і поміщає дописи з нашого краю. Buk. Post каже, що в дотичних статтях Tribun-ї, читав, що пише руска Буковина і Buk. Rundschau про мнимий роздор в волоському таборі?

Коли читав, то як Волох, хоч би і молодий, повічен був добре все розважити, заким почав борбу з старими, котрі також мають честь бути Волохами і хочуть остати ся такими. Сіяти роздор і невдоволене у ріднім народі то правдивий пінізм, гідний людів в роді Катіліни. Ворог, що нападає з фронту, далеко менше небезпечний, як ніби-приятель, що з отруєю і з затроєним кинжалом нападає нас з заду."

Тому Buk. Post остерігає народ перед всікими розділами та сварками у волоському народі. I пише свою острогу таким пророчим тоном, якби ніхто не знав Buk. Post і еї редакторів, що в них сидить. Що між Волохами дальший розвій народний відвигає на верх молодих (зовсім подібно, як у галицьких Поляків против панування шляхти повстали з часом ріжні партії молодих), се розвій зовсім природний і потрібний. Волоські бояри занадто мало дбають о своїх селянських людів, щоби се занедбуване его не розбудило у самих Волохів невдовозення. Справа стойть так, що хоч як ми не маємо причини величати

ся своїми рускими селянами, а проте сказати треба, що они більше съвідомі і поступові, як волоські селяни, котрі зовсім мало хісна мають з опіки волоських бояр, "працюючих в поті чола" далі більше над задержанем власти у своїх руках, як над добром народним. Молоді Волохи — все таки Волохи, а ніякі перекинчики; они в борбі зі своїми старими, мають на цілі добро свого народу, а не чужого. Тому нічого плачати над тим, як Buk. Post плаче, що авторитет старих Волохів паде, а роботу переймають молоді з новими плянами і новою енергією.

Але коли читати отсі наріканя Buk. Post на молодих, то трудно Русинови здергати ся жаю. Але ви мер' остаточими часами устроїли таку комедію, що я сам не знаю, як про неї і думати. Ви знаєте, яку?

— Яку?

— Адже ви мер' її заламутили дівчину!

— Я о то не старав ся; так якось само зложило ся...

— „Зложило ся!“ — повторив Заборовський. — Та я сам знаю, що дівчина не залибить ся в тім, котрий її не сподобається, але ви повінні бути її то з голови вибити.

— Я старав ся!

— Старав ся, старав ся! — сердиз ся Заборовський.

— Що-ж я ичшого міг зробити?

— Гм... та се правда! Але чи ви думали, що моя донька для вас відповідна пара?

— Думав над тим.

— Ну і...

— Ну і видумав, що чому би мер' панна Маня не до пари?

— Як же то ви думаете? — обурив ся Заборовський.

від однієї замітки, що нас обходить. Барон Мустаца накликав своїх земляків, аби держалися разом. Думав би хто, що сей декламатор згоди має в собі на стілько почуття справедливості, щоби другому народові не робити того, що для свого вважає шкідливим. Та гірко помилував би ся той, хто би в політиці Мустаца і інших фрунтажів, уже покійних (як Морар) і ще живих, віднайшов отсій принцип справедливості. Самі молоді Волохи писали по газетах, що ті їх фрунташі з цілою съвідомостю і з катилінарським цинізмом постарали ся розбити Русинів, після приповідки: „На тобі, небоже, що мені не гоже!“ I то розбили нас не на старих і молодих (бо сего не вважаємо лихом), але з кількох народовиць руских, або безбарвних, поробили явних перекиньчиків руских, післали їх в бій против нас, дали їм окрему газету в руки, і самі затерли руки з радості, що штука вдала ся. Що-ж би сказав тепер Мустаца і ему подібні фрунташі, як би молоді Волохи захотіли нараз бути Русинами?!... Але єго почуття справедливості зовсім не обурює ся, коли сам причиняє ся до того, аби з Русинів поробити Москаль!

Отсю візантійську роботу ми повинні все памятати, коли хочемо дізвати ся, звідки у нас роздори беруть ся. Волохи мають інтерес в тім, аби нас розбивати. А ми ю маємо думати про тих наших людей, що служать Волохам, і що маємо робити у себе дома?

УЛЬМАН.

(Новий директор правосл. реліг. фонду).

Іменоване Ульмана директором православного релігійного фонду викликало в тутешній прасі значні спори, чи сей поступок міністра рільництва гр. Ледебура розумний чи ні. Становище директора фонду, що має вартість 40

ЗАЛІСЕ.

Повість
ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Він поїхав до Львова з сестрою, котра хотіла спробувати в мясниці щастя.

Приїхали на дворець завчасу і ждали з годину. Але ось уже і надходила хвиля відізді; по почекальніх повідомлено подорожніх, що каса отворена. Славко вийшов з кімнати і здивував ся дуже, побачивши Заборовського коло каси. Сам не зінав, що з собою почати. Але Заборовський побачив його і зачіпив:

— А ви, пане Левіцький, куди?

— Оттак трохи в съвіт, жінки шукати! Вже крайній час! — зажартував собі Левіцький.

Покупували білети. Левіцький думав розлучити ся з Заборовським, але той здеряв його і в сінех мав з ним таку тиху розмову.

— Пане Левіцький, я вам маю щось сказати. Ви знаєте, що я вас дуже пова-

— Думаю, що коли я чесний чоловік — а ви самі кажете, що мене дуже по-важаєте — то ваша донька може бути для мене зовсім відповідна пара.

— Здурів хлопческо! — не втерпів Заборовський.

— Не здурів, пане, — відповів Левіцький, призвичаєний до таких слів дідича, — бо з другої сторони я добре памятаю, що я незначний і бідний теоліт, а ваша донька заможна.

— Так с, в тім сук! — потвердив дідич. — Я би на ту женитьбу р'коли не пристав і моя жінка також ні. Я против вас, як чоловіка, не маю нічого, але ви і найменшою надією не дуріть ся, раджу вам.

— Не бійте ся, пане! Za wysokie progi na lisie nogi — чи так? — сказав Славко.

— Ет, не говорили бисьте! Я сам зробив дурницю, що перший раз з селянкою оженив ся, сам трохи не збанкрутів через свій ідеалізм — отже тепер дідій своїх на ту саму дорогу не пущу. Розумієте?

— Розумію.

мілонів, таке у нас важче, що справді нема чого дивувати ся тим спорам, які повсталі з причини цього іменовання. Урядникам релігійного фонду пішло се іменоване по носі; они сидівали ся, що хтось з них стане директором. А тут нараз на становище з шестою рангою приходить „загадний“ чоловік! Отже нарікають в *Buk. Nachrichten*, що таку гарну посаду забрав не автохтон, лише якийсь там лісничий (форстмайстер) гр. Турна. Інші тішать ся, що на ту посаду приходить практичний господар з великою правдою, а не якийсь бюрократ, що мав би слухати гарно міністрів, а зле господарити. — Даліше йде спір про то, чи на такім становищі повинен бути правник (тому, що фонд має багато правних справ), чи господар і т. п. Ті, що на Ульмана дивляться ся кривим оком, то „старі“ Волохи або люди, що стараються приподобати ся численним урядникам релігійного фонду по цілому краю (може прийде більше передплатників!), але ті, що їм таєм залежить на розумній господарці 40 мілонами, вигають директора Ульмана більше прихильно або хоч не рідко осуджувати його перед часом.

Кілько вже сама *Буковина* написала ся про той наш релігійний фонд, то з того що книгу зложив би! Звідки він взяв ся, в чиих руках описані відомості, хто з него має найбільші зиски, яким господарюють, кому виарендовують маєтки тепер, а кому повинні на будуче — все те розбирала ми нераз і не десять разів. І будемо так довго своїм людям розяснювати єю справу, поки не настане час, що від'їде, а головно селяни — ті, що тепер угодають за море, — будуть мати користь з того фонду. На тім фонді опирають тепер Волохи свою силу — якби не було его, Волохи так би носа до гори не дерали; але той фонд не съміє на будуче бути дійною коровою для одного волоського православного народу; він мусить ставати на поміч і Русинам, котрих діти також на него складаються. Той фонд може і мусить поратувати цей край в нужді его, тому й ніколи не буде за мало розмов про него.

Що нам доси зле господарувані, маємо чули і писали нераз. Пос. Стефанович і Ваєлько потвердили єе торік в ради державний. Хоч той фонд не належить до справ ради державної, але таки належить промов згаданих поспів був такий, що міністерство релігії вибрало сама на *Буковину* події, які тут будуть. Належала та відома дотепер їх господарів і они повели міністра сюди, та по що найбільших господарствах та засідали, так що міністер, цей мудрий ірихав, таї і відхав. Від того 40 мілонів з р. фонду не припиняє більше проценку, а лише 1% — так, як було доси.

Та, відомо, одно пересвідчене таєм вівіз лінії і сходять на чим раз більшу біду. Через гр. Ледебур з *Буковини*, а то таєм, що треба таєм заострюють ся також національні ріжниці.

— Ліпше оставати ся добрими приятелями.

— Радо на се годжу ся.

На пероні задзвонили в друге. Оба розлучилися. Заборовський усів у віз другої класи, Левіцький з Наталкою до третьої класи і поїхали до Львова.

В передділі Левіцького численні подорожні — від часу до часу здивовано зглядали ся на него; їх певно дивувало, чому, він до якого не хотів відвідувати ся, навіть до сестри мало що говорив.

XXIV.

Наталку примістив Славко у Дороша і сам замешкав у него на два дні, поки перенісся на пресвітерку до с. Юра. У Дороша застав Славко недостаток. Нічо дивного; платня Дороша не вистарчала на дороге львівське жите. Хоч він і его жінка старали ся своїх злідні закрити перед гостями, але Славко не потребував довго розглядати ся по двох тісних бідних комнатах, не потребував нічого винитувати ся у швагра і сестри, Зоні, щоби знати, як

бюрократа-директора заступити господарем. Не треба бути як міністром, щоби на таку приступу а розумну думку прийти. Доси було н. пр. так, що дирекція старала ся від посередників видобутку найбільшу платню. Помісники платили, але не зажили маєток фонду немилосерно. Друга річ: такий фонд повинен бути для наших селян бодай учителем розумної господарки. Тимчасом і тим не був. Одним словом „Німці“ пишуть і відуть, а люди ледви дають. З таєм і бюрократичним ладом настала пора зірвати.

Якби новому директорові Ульманові повело ся господарувати фондом в дусі знаної промови посла Стефановича і бажали населення краєвого та, щоб з фонdu не помісники збирали маєтки, якщо населення мало користь, то за се кожтак прихильник народу подіував би ему. А чи таєм стає ся, годі знати і якщо по практичним господарі в тім випадку можна більше сподівати ся, як по бюро-раті?

НОВИНКИ.

Чернівці, дні 22-го мая 1897.

З почти. Слухач прав Мартин Турянський іменовано почтовим практикантом для черновецького округу. — Міністерство торговлі іменувало тутешнього адюнкта будівництва Генріха Вірфеля інженером; тутешній інженер Йосиф Ціка перенесений до Праги а інженер Антін Цік з Мостару до Чернівців.

В державній школі промисловій в Чернівцях було записаніх 297 учеників на курсах фахового ремесла. Після народності було 191 Німців (між ними 133 жінок), 39 Волохів, 34 Русинів, 32 Поляків, 1 Москви. З того видно, що найбільше жіди користають з тієї школи. Для них заведений там викладовий німецький язык, тому можуть більше учащи до тієї школи та робити ліпше поступи. Се велика кривда для молодих ремісників — так руских як волоських, бо німецька викладова мова сприяє їм приступо до тієї школи. Чи ж чи Німець, що живе в нашім краю, мусить пречісати доконче пропусти ся хоть одної краєвої мови. Тому повинні завести в промисловій школі виклади на обох краєвих мовах, щоби чужі їх вчилися краєвих бесід, а тубицьці Русини та Волохи могли виробити свій стан ремісників. Тепер стає ремесло мовби монополем в руках кінських народностей, а Русини і Волохові зістає ся тільки плуг і борона. А через те діуть люди землю з кождим поколінням і сходять на чим раз більшу біду. Через

жидают. Бути може, думав він собі, що молоденьке подруже в тих перших місяцях спільногого життя не відчуває своїх зліднів так, як він то відчуває; але ж на таке бідне житє вязати ся з кимсь — то справді треба мати відвагу.

Дороші приймали гостів дуже сердечно; оправдували ся, що ще не загосподарили ся як треба, але мали певну надію, що, чим да, тим лучше буде їм поводити ся. Славко слухав їх оправдання і, хоч мав іншу думку, але надій їм не відбирає. Дивив ся на се подруже, як батько дивиться на дитячі збитки. Нехай, думав собі, живуть у мріях, поки молоді. Вразило его липше, що Дороші і Наталка зовсім не протишли ся тепер намірови їх, висъявчуючи ся безженнем. Славкови мимоволі прийшли на думку, що всі в тім можуть мати свій рахунок; заболіло ся їх на хвилю, а там і роздумав, що дивувати ся їм годі. Зоня хотіла собі лиши зажартувати з брата і спітала ся раз їх про Маню, чому не зміг її „зловити“; брат відповів так отверто, що панна за ним, а родичі против него, що сестрі відійшла охота дальнє брати їх

Промислова школа новинна отворити сільському населеню дорогу до міста, дати ему можливість вивести дітей на ремісників а тоді не буде би потрібна еміграція за море, бо молоде покоління емігрувало би — до міста, до ремесла.

Яка се рівноправність? Адреса більшості в раді державний жадає рівноправності для народностей в поодиноких краях австрійської корони. Але з того можуть бути задоволені хиба лише Чехи та Польща, що вже досить сильні та захопили гегемонію в своєму краю. Для слабших народів остала би ся рівноправність — тільки на папери. З Відня пишуть до Дульца, що три руски посланці з лівадії при розірванах в новій палаті над тою адресою піднесуть з цією патієнком справу поділу Галичини на дві національні території. Се одинока хвиля і крайній час, коли чим-раз сильніше п'ють ся голоси за федерацією устрою Австрії. Для нас автономія Галичини яктою була би тепер чистою руною. А чи у нас в *Буковині* було би лише для нас Русинів, коли б організація держави змінила ся в дусі адреси більшості? Ми так само не можемо надягти ся від теперішнього сойму справедливості для потреб руского народу. Ми маємо надію, що наш посол Винницький зазначить при тій дебаті також своє становиско як заступник руского буковинського народу.

Нове товариство в Чернівцях заложило ся „для прикрасення християнського цвинтаря“. Головою став бурмістр Кохановський, его заступником генеральний вікарій Рентга а дальше до виділу належать крилошане Костецький, Шмід, Каспрович і парох Фронбюс. З тієї нагоди піднесли тутешні жidівські газети заклики, що товариство не обяло прикраси жidівського окописка в програму своєї діяльності. Такі то наші Чернівці!

Справоздане посольське в Шубранци. Посол др. Стоцький був вчера в неділю в Шубранци, щоби здати справу зі своєї діяльності в краєвім соймі. Перед селом стрітила черновецьких гостей сільська музика, а бандерия молодих парубків на конях супроводила їх аж на місце зборів. На зборах явилося богато людей, жінок і молодіжі а з сусідніх сіл прибули господарі з Валяви, з Мамаївців, з Рогізни та із Садагури; було також кількох учителів з околиць і то навіть з родинами. Всі разом з триста осіб. На зборах обговорювали неодні важну справу що стоять в звязі з краєвою господаркою, а дотичить справ громади Шубранця і взагалі нашої народної організації. Крім посла др. Стоцького збирало голос др. Дутчак з Чернівців та господарі Меленка з Рогізни і Грищук з Садагури, Козак і і. По зборах тамошня пані добродійка, що прислухувала ся весь час нарадам народу, запросила черновецьких гостей до себе на приходство. Але

на глум. Ще й стали єго всі потішати: хто знає, казали, як ліпше; донька дідича все-таки пані, привикла до іншого життя, за священиком з часом почула би ся нещасливо... Славко просив їх, аби ним не журили ся, і звів розмову на інші справи.

Але сам про себе думав над тим, чи шукати тепер стрічі з Манею, чи таки не давати про себе знаку цілій місяць і аж по висъявченню станут перед нею, обезпеченим від всяких мрій про слюбний вінець і перстінь. Виїзджаючи до Львова, він не писав Мані нічого про свій намір; тепер же, у Львові, думав над тим, що мав би її сказати, як би з нею стрітив ся. Чи призначати ся її до всего чи ні? Чи розстроювати її на цілій карнавал — тепер, коли она може як найлучше забавляє ся — чи мовчати? Рішив, що радше зовсім не шукати стрічі з нею.

Та знову прийшло ему на думку, що она, не знаючи нічого, готова досилати дальнє листи до него в Заліссе, а там ще мати отворити їх — і вийде непотрібна не-приємність. Ще не рішив ся, як би тому

в тім гостиннім домі не могли они довше залишатись, бо селяни просили і собіж на гостину. Там гостили Шубранецькі господарі всіх сторонських гостей і сіраки разом з сурдугами залили дружно коло заставленого стола. Бесіди не умовкали. Селяни забирали слово раз пораз і порушали важні справи та загрівали себе горячими словами до спільноти, вигревати прапор. Одущевлені Шубранецькі газди прашали гостей та випровадили їх знов з бандерією аж за село. Честь шубранецьким громадянам, честь всім господарям що так хосенчо ужили мінуви і нездійній ден.

Злива з градом навістила вчера Чернівці коло шестої години по полуночі. На тротуарах лежав град густою верствою, величчина дрібних лісокових горіхів а улицями конотіла вода, як тірек потоки. Та небавом виринуло сонце і засвітила чудесна подвійча луга над цілим небосхилом. Град і злоза щезли мов привид а місто знов зароїлося людьми жадними проходу і сів'яного воздуха.

Хлопське весіле. Перед львівським судом присяглих ставав 17. мая 22-літній селянин з села Висока воля під Жовкою, назвищем Петро Гдакович, обжалований о вбите власного швагра Павлуна на весілю. Розуміє ся, все сталося по піному, а було то ще в зимі 24-го лютого с. р. На весілю, а властиво на другий день по весілю Петрового брата Івана під час забави, званої „крайне юроваю“ Петро Павлуна підпив собі і давай виправляти чудаси! між іншим грозив Іванови косею і ножем. За Іваном обстав брат Петро і викинув швагруня до сіній а потім на подвіре, де почали оба борикати ся. Що ся дальше стало, не знати, досить, що Петро Гдакович зголосив ся на другий день до повітового суду в Жовкові і подав, що забив Павлуна. Оправдував ся, що швагер повалив его перший, а він зі своєї сторони, зірвавши ся, кинув ним до земі. Падаючи Павлуна ударив головою о камінь так, що кров его зараз залила. Гдакович затягнув відтак трупа з перед порога хати під хлівець і там прикрив его гноем. Опісля вернув до хати, і нікомунич не мовлячи, гуляв якийсь час дуже весело, а відтак ляг на лаві спати. Донерва як на другий день нашли вбитого Павлуна, Петро пішов до суду до Жовкова. Оглядини судові виказали кромі розбитя чашки багато ран на лиці, грудях і раменах вбитого. Мав він також три зломані ребра, а обжаловане судове припускає, що й сокира мусіла бути в роботі, бо декотрі ушкодження вказують на удар обухом.

Судії присяглі засудили Гдаковича на 3 роки тяжкої вязниці.

Ще ліпше, ніж в австрійській раді державний! З Мадриду телеграми донесли таку ко-

ротку а хорошу звістку про засідане сенату з дня 21. мая: Міністер заграничних справ князь Тетвен виблиз по лади сенатора Комеса за острівну політику міністра. Після сего подав ся Тетвен до димісії.

Для будови краєвого музея депутація, зложені з директора Рометорфера, барона Мусташ і ісп. Іконеску просила Преосвященого Митрополита о підмогу з реалітного буковинського фонду православного. Митрополит обіняв свою поміч для той хосенної, краєвої інституції.

Віспа на Калічанці, передмістю Чернівців, шириться між дітьми чим раз сильніше. Всі міські лікарі під проводом міського фізика др. Ремера стараються застановити слабість. День в день щиплять там коло 200 дітей.

Зїзд австрійських лісників має відбутися в Буковині в часі від 13 до 20 червня с. р. При тім відбудуться загальні збори австрійского товариства державних лісників, як також буковинської секції того товариства. Лісники хотіть також оглянути ліси буковинські аж далеко в гори Дорни-Батри. Тутешна секція лісників заходить ся коло того, щоби гостей з цілої держави принести ще слід і виговляє в тій цілі богату програму.

Пригода яких мало, душила ся недавно в Прешбурзі. При нагоді скочув військової паради утворила артилерія на одній площи кордон. Якимсь дивом замотала ся хоругов між простінені горі дроти і в наслідок сего діткнув ся охоронний телефонічний дріт о грубий дріт електричної зелінниці. Тепло електричної струї було таке велике, що охоронний дріт телефонічний розтошив ся і упав одним кінцем просто на коня від гармати, що стояв як раз на шляху електричної зелінниці. Неначе громом ражений повалив ся кінь на землю і сконав в кількох мініутах. В тій хвили надіхав надпоручник артилерії, щоби поглянути, що ся стало, і нещасти хотіло, що його кінь доторкнув ся носом о фальний дріт і мов підкований упав на місци, скідаючи їздця далеко від себе. Офіцери якось нічо не стало ся, а й кінь прийшов небавом до себе. Дивна пригода, нема що казати!

Струмні числа. Урядове справоздане про робітничі відношення в Сполучених Державах в Америці, оголошує що в Шікаго така нужда, що 50.000 фамілій, котрі не мати жадного заробку мусіла поліція ратувати через зиму від голодової смерті. Такі самі відносини в У Філадельфії де осо 6.000 до 8.000 австрійських підданих, та не мають жадного удержання. Знов генеральна комісія іміграції на начислила за 1896 рік 75.108 австрійських населенців, з котрих 39.898 виважувало з Угорщиною а 34.205 з Австрії. Яка

зарадити, як зовсім несподівано побачив Маню на улици з тіткою.

Дорош, Наташка і Славко вибралися в гостину до тітки Горопинського, в котрій жила торік Зоя. Ішли ринком, аж ту зі скелепу вийшла Маня з тіткою. Славко єї зараз пізнав, майже несвідомо схопив за капелюх і поклонився. Она счудувала ся, почевоніла ся, склонила легко голову, сказала щось тітці, очевидно хотіла її здергати, аби привитати ся з знакомими, але тітка на се не згодила ся. Сіла у повіз, що ждав на неї, мусіла її Маня сісти. Повіз затуркотів по камінню і відіхав.

„От, і добре!“ подумав собі Славко. „Тепер уже до Залісся не буде писати; знає, що я тут.“ Був рад, що так склалося, і не ломив собі над тим голови, які підозріння могли повстать у Мані. Певно подумав собі, що я приїхав у гості до сестри — і більше нічого. А се і добре.

Та коли вечером вернулися з гостини в тіткі Горопинського і Славко поклався спати разом з Дорошем в „салонику“, то довго не міг заснути. Спершу балакав

доля чекає їх там, се найкраще показує зіставлене обох справоздань.

„Пискові“ справи мають підпадати штемплеві. На першій погляд се нова непотрібна драчка. Ale не о драчку ходить тут. Загально здана є склонність нашого народу до процесування. За марне слово, яких пр. від жида почувши торбу, наш мужик процесує другого газду, бо хоче мати свій „гонір.“ А він не знає, що таким процесуванням тільки тратить свій гонір. Ба, тратить дорожий час, волочить сівідків по судах а за сівічене дає почастунок, то тратить і гроші. Оно ніби то в чо не коштує така пискова спріва, а також підриває і руйнує нашого мужа. A що вже сказати про уші баби-цокотухи: ті що видають ся, зараз гайдя до суду! Отже щоби спасти таке пусте процесування, з котрого виходить школа і для людей і для суду, бо суді тратять час на марніцах, хотіть завести штемплі. Ale той штемпель не є кривдою для ображеного, бо коли суд переконає ся, що правда по стороні того, що заскаржив, припине суд всі контракти штемплеві тому, що образив позиваючого.

Нещасні пригоди. Скажений пес покусав в Легученах Тевтулі господаря Олексу Бумбака. Хорого пр. зесь і до черновецького, краєвого шпиталю. — Мало не утопив ся др. Зінгер з Радивіців, їдучи до хорого. Віз візвернув ся на броді в ріці Сучаві і лікар ледво виратував ся з життя і склачев в собі ногу. — Хатунік Кость Руслак з Нових Мамаївців упав із мічніським камін'я в тамошнім м. — Камінь поторошил з ему всі кости — майже змолов нещасливого на смерть. — В зсі коло Франція посварили ся три побережніки і давай стріляти на себе з рушниць. Тяжко поранених занесли до села та діг ім першу поміч. — В Ленківцях виступав Прут і заскочив на зарінку двоє дівчаток Домініки Дембіцької, одну 13 літну а другу 1½ літну. Нім змогли їм зоди дати поміч, повалили філіріки дітей і викинули понизше села — вже не живих.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 24-го мая 1897 року.

Царгород. Посли держав нараджували ся над турецькими жаданнями супротив Греції. Посли годили ся на те, щоби призвати Туреччині деяке спрощене границі, відшкодоване воєнне в засаді та договор видачі вязнів і ранених. Знесення капітуляцій супротив греків піддавши відкинено. Посли очікують на інструкції своїх правителів.

Паріж. Посли не дали ще портвідповіді на єї усіляв міра, бо з Атен прийшла звістка, що міністер заграничних справ Скулюдіс заявив в розмові з кількома шефами посольстві, що Греція не згодить ся ані на відшкодоване воєнне, ані на зміну границі.

Лондон. Times доносить, що посли держав в Царгороді одержали інструкції від правителів в тім дусі, що Тесалії наї Туреччина не надіє ся отримати, так само знесення капітуляцій для греків піддавши в Туреччині. На денні зміни границі пристануть держави та на відшкодоване воєнне, але богато менче, ніж подала її Туреччина. Також до заключення договору видачі бранців воєнних прихильять ся держави.

(Дальше буде.)

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомлення
(Schulnachrichten)
є на складі
в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовлення.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richters Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzlindenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Unter“.

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень
у Львові в домі „Пресвіти“ Ринок 10.

перше і одиноче руске товариство асекураційне, обезпечує будинки, скот, господарські знаряддя, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках проти пожеж і огневих за можливо найнижчою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після заключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервний 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквіduють ся і виплачується сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодувань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житі можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найкращіший усілія і видає поліси і квитки в рускій мові.

Зголосення о уділенні агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Не залишіть прочитати!

М. ФЛЯЙШЕР

робітня одягів для мужчин

Чернівці, ул. панська ч. 16.

Виготовляє убрания мужескі після найновішого крою за ціну як найдешевшу.

Замовлення з провінції виконує як найдокладніше.

Сплата може після умови відбувати ся ратами.

Цілий одяг для мужчин від 15 зр. в гору.

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРИЮ,

з котрої чистий дохід присвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

своєї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“ в Чернівцях.

Ся льотерия обнимає 7816 виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із 3834 попереднimi і 3834 слідующими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та 100.950 зр. ринських

а. в.

Тягнене послідує невідкладно 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоить 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерийних урядах, у всіх льотерийних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах відміни, в урядах стацій железнічних і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу срено-европейського.

відходять з Чернівців

до Неполоків, Снятини, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025
до Глібоки, Гадікальви, Гатни, Іцкан і Бурдженів	II48	351	832	—	635
до Садагури, Бояна, Новоселиці	645	430	—	—	—

з Глібоки

до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—
---	-----	-----	---	---

Перший поїзд іде на шляху Бергомет - Межиброді від 1-го марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниця.

з Гадікальви

до Радівців	610	1003	228	612	805
---------------------	-----	------	-----	-----	-----

з Гатни

до Качики, Турагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—
--	------	-----	---	---

з Іцкан

до Сучави	327	630	1009	216	718
-------------------	-----	-----	------	-----	-----

з Вами

до Рус-Молдавії	346	647	913	1132	250
-------------------------	-----	-----	-----	------	-----

Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на станціях Вама, Драгаш і обох Молдавицях.

з Карапчева

до Чудина н. С. . . .	854	1007	615	—
-----------------------	-----	------	-----	---

Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, інший кождій дні.

приходять до Чернівців

з Відня, Львова, Снятини, Неполоків	II28	320	757	811	610
з Бурдженів, Іцкан, Гатни, Гадікальви, Глібокой	—	809	1212	350	1000
з Новоселиці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—

до Глібоки

з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—
--	-----	------	-----	---

Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброді тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.

до Гадікальви

з Радівців	542	855	115	550	747
--------------------	-----	-----	-----	-----	-----

до Гатни

з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—
--	------	-----	---	---

до Іцкан

з Сучави	442	842	130	630	837
------------------	-----	-----	-----	-----	-----

до Вами

з Рус-Молдавії	842	1259	204	322	545
------------------------	-----	------	-----	-----	-----

Поїзди ходять від часу до часу. Розвідати можна на станціях Вама, Драгаш і обох Молдавицях.

до Карапчева

з Чудина н. С. . . .	555	555	—
----------------------	-----	-----	---

Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.